

Hi ha més dies que llonganisses

Estimats diocesans,

Si la setmana passada sosteníem i argumentàvem que la missió era un projecte obert i, per tant, sempre inacabat, perquè tendeix a la comunió, que és sempre do de Déu, avui voldria fer un crit joiós d'alegria per tot el que hem viscut i compartit aquest primer curs, i per tot el que està per arribar, que és molt i molt gran. Només hem fet un tram del camí. Hem escalfat motors. Avui, doncs, em remeto a una dita plena d'entusiasme: «Hi ha més dies que llonganisses». Els dies són bons, i les llonganisses també. M'explico una mica més.

Qui més qui menys veu que la diòcesi té pobreses i limitacions. És una obvietat. Però també ens adonem que estem vivint moments inequívocament propis del Regne, plens d'intensitat.

Identifiquem amb realisme les nostres fragilitats i, gràcies a aquest fet, ens descobrim capaços de situar Déu encara amb més claredat al centre de la missió diocesana. Hi torno, per si no ho havia dit prou clar: «Feliços, doncs, els qui reconeixen la seva petitesa».

Vull destacar les nombroses qualitats, talents, virtuts i oportunitats que Déu ens atorga a cadascun de nosaltres. Fixeu-vos-hi. El mateix Esperit Sant omple els nostres cors de força per tal de posar-nos al servei dels altres. Només que poguéssim fer experiència quotidiana de l'Esperit Sant, que és Amor, ens adonariem de la grandesa del projecte que Déu ha somiat per a nosaltres.

No siguem, ni avui ni mai, dels qui vivim la missió des de l'òptica de l'ansietat, de la rutina o del lament per l'aridesa pastoral, per l'escassetat de resultats o per les dificultats i resistències que detectem en el nostre present. Tots ens hem de convertir. La collita és abundant, i tenim moltes oportunitats per adonar-nos-en. Una de les grans contribucions que podem fer a les noves generacions és fer-los veure que elles també poden fer grans aportacions a la pastoral i gaudir de la missió, fins i tot quan aquesta es trobi a contracorrent. La lectura de la realitat és exigent per a tothom. Amb tot, cal dir que a la comunió, a la civilització de l'Amor, a la integració social i a la fraternitat hi anem arribant paulatinament. Tinguem la força i la paciència dels petits, és a dir, dels qui confien.

La revolució digital ens voldrà fer creure que tot és més senzill i més immediat. És una de les seves armes: fer-nos creure que es poden escurçar els temps. Amb tot, la missió d'anunciar el Regne de Déu i fer-lo present enmig nostre ha de ser molt realista i, per això, cal respectar el misteri de la llibertat que Déu ha dipositat en cadascun de nosaltres i que no pot ser suprimit. La missió, doncs, ha d'ajudar a fer madurar la nostra persona, per tal que sigui més conscient del seu origen en Déu. La missió que ajuda a percebre les nombroses qualitats, capacitats i oportunitats de les persones és més que òptima. Caldrà ser molt insistents —com hem dit— perquè ningú no oblidí la seva petitesa. Els qui recorden que són petits esdevenen grans referents per als seus contemporanis. I si és ben cert que els escenaris per on transita la nostra vida són ben diversos i, al mateix temps, ben oportuns per construir i reconstruir el goig de viure segons la voluntat de Déu, haurem de dir que són ben bones les llonganisses, com ho són els dies que tenim per davant.

Demanem, doncs, a Déu poder compartir la missió entre tots els agents de pastoral de la diòcesi. Que puguem descobrir-nos profundament estimats per Déu, és a dir, acompanyats i impulsats a ser humils i fermes testimonis de l'esperança d'un Regne en què la justícia, l'Amor i la bondat de Déu són una realitat.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

Hay más días que longanizas

Estimados diocesanos:

Si la semana pasada sosteníamos y argumentábamos que la misión era un proyecto abierto y, por tanto, siempre inacabado, porque tiende a la comunión, que es siempre don de Dios, hoy quisiera lanzar un grito gozoso de alegría por todo lo que hemos vivido y compartido en este primer curso, y por todo lo que está por llegar, que es muy grande. Solo hemos recorrido un tramo del camino. Hemos calentado motores. Hoy, pues, me remito a un dicho lleno de entusiasmo: «Hay más días que longanizas». Los días son buenos, y las longanizas también. Me explico un poco más.

Quien más quien menos ve que la diócesis tiene pobreza y limitaciones. Es una obviedad. Pero también nos damos cuenta de que estamos viviendo momentos inequívocamente propios del Reino, llenos de intensidad.

Identificamos con realismo nuestras fragilidades y, gracias a ello, nos descubrimos capaces de situar a Dios con aún mayor claridad en el centro de la misión diocesana. Lo repito, por si no lo había dicho con suficiente claridad: «Felices, pues, los que reconocen su pequeñez».

Quiero destacar las numerosas cualidades, talentos, virtudes y oportunidades que Dios nos concede a cada uno de nosotros. Fijaos en ello. El mismo Espíritu Santo llena nuestros corazones de fuerza para ponernos al servicio de los demás. Si tan solo pudiéramos tener una experiencia cotidiana del Espíritu Santo, que es Amor, nos daríamos cuenta de la grandeza del proyecto que Dios ha soñado para nosotros.

No seamos, ni hoy ni nunca, de los que viven la misión desde la óptica de la ansiedad, de la rutina o del lamento por la aridez pastoral, por la escasez de resultados o por las dificultades y resistencias que detectamos en nuestro presente. Todos tenemos que convertirnos. La cosecha es abundante, y tenemos muchas oportunidades para darnos cuenta de ello. Una de las grandes contribuciones que podemos hacer a las nuevas generaciones es hacerles ver que ellas también pueden realizar grandes aportaciones a la pastoral y disfrutar de la misión, incluso cuando esta se encuentre a contracorriente. La lectura de la realidad es exigente para todos. Con todo, hay que decir que a la comunión, a la civilización del Amor, a la integración social y a la fraternidad vamos llegando paulatinamente. Tengamos la fuerza y la paciencia de los pequeños, es decir, de los que confían.

La revolución digital querrá hacernos creer que todo es más sencillo y más inmediato. Es una de sus armas: hacernos creer que se pueden acortar los tiempos. Con todo, la misión de anunciar el Reino de Dios y hacerlo presente en medio de nosotros debe ser muy realista y, por ello, es necesario respetar el misterio de la libertad que Dios ha depositado en cada uno de nosotros y que no puede ser suprimido. La misión, por tanto, debe ayudar a hacer madurar a nuestra persona, para que sea más consciente de su origen en Dios. La misión que ayuda a percibir las numerosas cualidades, capacidades y oportunidades de las personas es más que óptima.

Habrà que ser muy insistentes —como hemos dicho— para que nadie olvide su pequeñez. Quienes recuerdan que son pequeños se convierten en grandes referentes para sus contemporáneos. Y si es bien cierto que los escenarios por los que transcurre nuestra vida son muy diversos y, al mismo tiempo, muy oportunos para construir y reconstruir la alegría de vivir según la voluntad de Dios, tendremos que decir que son muy buenas las longanizas, como lo son los días que tenemos por delante.

Pidamos, pues, a Dios poder compartir la misión entre todos los agentes de pastoral de la diócesis. Que podamos descubrirnos profundamente amados por Dios, es decir, acompañados e impulsados a ser humildes y firmes testigos de la esperanza de un Reino en el que la justicia, el Amor y la bondad de Dios son una realidad.
Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida